

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4211 - 4212/2528

นายตั้ง ยศโชติ กับพวก

โจทก์

จำเลยร่วม

โจทก์

บริษัท ชานนธ์ จำกัด

โจทก์

นายสายยนต์ โสดา กับพวก

จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 69, 113, 861

พ.ร.บ.ประกันวินาศภัย พ.ศ.2510 มาตรา 6

นิติบุคคลซึ่งไม่มีวัตถุประสงค์ในการรับประกันวินาศภัยแต่ได้รับประกันวินาศภัยไว้เมื่อได้รับ เบี้ยประกันภัยอันเป็นผลประโยชน์ตอบแทนจากผู้เอาประกันภัย นิติบุคคลนั้นจะปฏิเสธว่าเป็นเรื่องนอก วัตถุประสงค์ของตนเพื่อให้พ้นความรับผิดที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายตามสัญญาประกันภัยหาได้ไม่ การที่ผู้รับ ประกันภัยได้รับประกันวินาศภัยไว้จากผู้เอาประกันภัยโดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีให้ประกอบกิจการ ประกันวินาศภัยสัญญาประกันภัยจะเป็นโมฆะก็ต่อเมื่อผู้เอาประกันภัยซึ่งเป็นผู้สัญญาได้ทราบถึงการไม่ได้รับ อนุญาตนั้นเมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เอาประกันภัยได้ทราบความดังกล่าว ผู้รับประกันภัยจึงต้องรับผิดตามสัญญา ประกันภัย

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ที่ 1 เป็นสามีนางเฉวียง โจทก์ที่ 2 เป็นสามีนางยิ้ม โจทก์ที่ 3, 4, 5 ที่ 5 เป็นมารดาและบิดานายเจตน์ นายฉลาด นายประยูร ตามลำดับ โจทก์ที่ 6 เป็นผู้ขับขีรถยนต์โดยสารคัน หมายเลขทะเบียน ฉ.ช.04290 โจทก์ที่ 7 เป็นเจ้าของรถยนต์โดยสารคันดังกล่าว เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2522 จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างได้ขับรถยนต์บรรทุก 10 ล้อ คันหมายเลขทะเบียน น.ม. 28973 ในทางการค้าที่จ้าง ของจำเลยที่ 2 โดยประมาทล้ำเส้นแบ่งกลางถนนและชนกับรถยนต์ของโจทก์ที่ 7 เป็นเหตุให้ นางเฉวียง นาง ยิ้ม นายเจตน์ นายฉลาด นายประยูร ถึงแก่ความตาย โจทก์ที่ 6 ได้รับความบาดเจ็บสาหัส และรถยนต์ของโจทก์ที่ 7 ได้รับความเสียหาย ขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายให้โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 5 คนละ 12,000 บาท รวม เป็นเงิน 60,000 บาท และชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ 6 กับโจทก์ที่ 7 เป็นเงิน 110,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย

จำเลยที่ 1 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา

จำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 1 ไม่ใช่ลูกจ้างของจำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ก็มีใช่เจ้าของผู้ ครอบครองรถยนต์คันเกิดเหตุ เหตุคดีนี้เกิดเพราะความประมาทของโจทก์ที่ 6 จำเลยที่ 2 ไม่เคยตกลงจะชำระ เงินแก่ทายาทของผู้ตายทั้งห้า แต่เป็นข้อตกลงระหว่างโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 5 กับบริษัทชานนธ์ จำกัด ซึ่งเป็นผู้รับ ประกันภัยค่าจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน น.ม. 28973 จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิด โจทก์ที่ 6 เสียค่า รักษาพยาบาลไม่เกิน 1,000 บาท รักษาตัวไม่เกิน 10 วัน รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ฉ.ช.04290 เสียหาย เพียงเล็กน้อย ค่าซ่อมไม่เกิน 1,500 บาท ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ 2 ขอให้เรียกบริษัทชานนธ์ จำกัด เข้ามาเป็นจำเลยร่วมศาลอนุญาต

จำเลยร่วมให้การว่า จำเลยร่วมไม่ได้เป็นเจ้าของและผู้ครอบครองรถยนต์คันเกิดเหตุ แต่เป็น ของบริษัทบางกอกอินเวสต์เมนท์ จำกัด ซึ่งให้จำเลยที่ 2 เช่าซื้อจำเลยร่วมจึงไม่มีนิติสัมพันธ์กับโจทก์ จำเลยที่ 2 ขอให้เรียกจำเลยร่วมเข้ามาในคดีโดยไม่สุจริตและไม่มีข้อเท็จจริงสนับสนุน จำเลยร่วมไม่มีวัตถุประสงค์ใน

การรับประกันภัยไม่มีเหตุผลที่จะเรียกจ่ายร่วมให้เข้ามาในคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(3) ขอให้ยกคำร้องจ่ายที่ 2

ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า จ่ายที่ 1 เป็นลูกจ้างและกระทำละเมิดในทางการที่จ้างของจ่ายที่ 2 และจ่ายที่ 2 ได้อเอาประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน น.ม.28973ไว้แก่จ่ายร่วมจริง พิพากษาให้จ่ายทั้งสองและจ่ายร่วมชำระค่าเสียหายให้โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 5 เป็นเงิน 60,000 บาท และโจทก์ที่ 6 ที่ 7 เป็นเงิน 82,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย

จ่ายร่วมทั้งสองสำนวนอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นว่า คดีของโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 5 แต่ละคนทุนทรัพย์เพียงคนละ 12,000 บาท ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์จึงไม่รับวินิจฉัย และฟังข้อเท็จจริงว่าจ่ายที่ 2 ได้อเอาประกันภัยค้ำจุน รถยนต์หมายเลขทะเบียน น.ม. 28973 ไว้แก่จ่ายร่วม พิพากษายืน

จ่ายร่วมทั้งสองสำนวนฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จ่ายร่วมฎีกาว่า จ่ายร่วมมิได้มีวัตถุประสงค์ประสงค์ในการรับประกันภัย อีกทั้งจ่ายร่วมมิได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีให้ประกอบกิจการประกันวินาศภัย จึงเป็นเรื่องที่จ่ายที่ 2 และจ่ายร่วมได้ตกลงทำนิติกรรมซึ่งต้องห้ามขัดแย้งในกฎหมาย นิติกรรมดังกล่าวจึงเป็นโมฆะ จ่ายร่วมไม่ต้องรับผิดชอบกับจ่ายที่ 1 และที่ 2 นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจ่ายที่ 2 ได้อเอาประกันภัยรถยนต์หมายเลขทะเบียน น.ม. 28973 ไว้กับจ่ายร่วมผู้รับประกันภัยแม้จะฟังว่าจ่ายร่วมไม่มีวัตถุประสงค์ประสงค์ในการรับประกันภัย แต่การที่จ่ายร่วมได้รับเบี้ยประกันภัยอันเป็นผลประโยชน์ตอบแทนจากผู้เอาประกันภัย จ่ายร่วมจะปฏิเสธว่าเป็นเรื่องนอกวัตถุประสงค์ของจ่ายร่วม เพื่อให้พ้นความรับผิดที่ต้องใช้ค่าเสียหายตามสัญญาประกันภัยหาได้ไม่ สัญญาประกันภัยดังกล่าวจึงมีผลผูกพันจ่ายร่วม ส่วนที่จ่ายร่วมตกลงทำนิติกรรมสัญญาประกันภัยกับจ่ายที่ 2 โดยจ่ายร่วมมิได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีให้ประกอบกิจการประกันวินาศภัย นิติกรรมดังกล่าวจะเป็นโมฆะต่อเมื่อจ่ายที่ 2 ซึ่งเป็นคู่สัญญาได้รู้ว่าจ่ายร่วมมิได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีให้ประกอบกิจการประกันวินาศภัย เมื่อจ่ายร่วมไม่สืบพยาน จึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าว เมื่อจ่ายที่ 2 ได้อเอาประกันภัยรถยนต์คันดังกล่าวไว้แก่จ่ายร่วม จ่ายร่วมจึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองสำนวน ฎีกาของจ่ายร่วมฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

(สุรัตน์ ศรีอนุพันธ์ - ยนต์ พิรวินิจ - สมประสงค์ พานิชอัตรา)